

USTAWA
z dnia 27 sierpnia 2003 r.
o weterynaryjnej kontroli granicznej¹⁾

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2003 r. Nr 165, poz. 1590, z 2004 r. Nr 69, poz. 625;

Art. 1.

Ustawa określa zasady przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt i produktów wprowadzanych z państw trzecich na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku, zwanych dalej „terytorium Unii Europejskiej”.

Art. 2.

1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) przywóz - wprowadzanie do wolnego obrotu zwierząt lub produktów, a także zamiar wprowadzania do wolnego obrotu w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 2) przewóz - tranzyt w rozumieniu przepisów prawa celnego;
- 3) weterynaryjna kontrola graniczna - kontrolę przeprowadzaną przez urzędownego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, polegającą w szczególności na kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej;
- 4) graniczny posterunek kontroli - wyznaczony i zatwierdzony posterunek, w którym jest przeprowadzana weterynaryjna kontrola graniczna zwierząt lub produktów wprowadzanych z państw trzecich, umieszczony na obszarze celnym, w pobliżu granicy państwa;
- 5) kontrola dokumentów - sprawdzanie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów;
- 6) kontrola tożsamości - sprawdzanie wzrokowe i potwierdzanie zgodności świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce z tą przesyłką lub sprawdzanie i potwierdzanie umieszczenia i zgodności oznaczeń znajdujących się na zwierzętach lub produktach z treścią świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących przesyłce;

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia dyrektywy Rady z dnia 15 lipca 1991 r. 91/496/EWG określającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt, wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich, zmienionej przez dyrektywę Rady z dnia 19 listopada 1992 r. 92/628/EWG oraz dyrektywę Rady 97/78/EWG z dnia 18 grudnia 1997 r. określającą zasady kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich. Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej.

- 7) kontrola fizyczna zwierząt - sprawdzanie zwierząt obejmujące pobieranie próbek od zwierząt i przeprowadzanie badań laboratoryjnych tych próbek, a jeżeli jest to wymagane - dokonywanie dodatkowych czynności kontrolnych podczas kwarantanny;
- 8) kontrola fizyczna produktów - sprawdzanie produktów obejmujące w szczególności kontrolę opakowania i temperatury, a także pobieranie próbek i przeprowadzanie badań laboratoryjnych;
- 9) produkty - produkty w rozumieniu przepisów określających zasady kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym,²⁾ w tym produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego niewymienione w załączniku II do Traktatu ustanawiającego Wspólnoty Europejskie oraz słoma i siano;
- 10) przesyłka zwierząt - określoną liczbę zwierząt tego samego gatunku, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, przywożonych lub przewożonych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 11) przesyłka produktów - określoną liczbę lub ilość produktów tego samego rodzaju, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub innym dokumentem, przywożonych lub przewożonych jednym środkiem transportu oraz pochodzących z jednego państwa trzeciego lub jego części;
- 12) wymagania przywozowe - wymagania weterynaryjne dotyczące zwierząt lub produktów przywożonych z państw trzecich określone w przepisach o wymaganiach przywozowych Unii Europejskiej;
- 13) osoba odpowiedzialna za przesyłkę - osobę fizyczną, osobę prawną albo inną jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zgodnie z przepisami prawa celnego³⁾ odpowiada za przesyłkę, we wszystkich przypadkach przewidzianych w tych przepisach, a także przedstawiciela takich osób w rozumieniu przepisów prawa celnego⁴⁾, jeżeli nałożono na niego taką odpowiedzialność, w zakresie czynności kontrolnych przewidzianych niniejszą ustawą;
- 14) właściwa władza - organ centralny państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego uprawniony do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli lub organ, któremu takie kompetencje zostały powierzone;
- 15) urzędowy lekarz weterynarii - lekarz weterynarii wyznaczony przez właściwą władzę;

²⁾ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego oraz dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mająca na względzie budowę rynku wewnętrznego.

³⁾ Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny znolizowane Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

⁴⁾ Art. 5 Rozporządzenia Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny znolizowanego Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

- 16) przeznaczenie celne - przeznaczenie celne przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów w rozumieniu przepisów odrębnych⁵⁾;
 - 17) państwo trzecie - terytorium niewymienione w załączniku.
2. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej właściwą władzą są minister właściwy do spraw rolnictwa i Główny Lekarz Weterynarii.
 3. Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej urzędowymi lekarzami weterynarii są:
 - 1) powiatowy lekarz weterynarii;
 - 2) graniczny lekarz weterynarii - w przypadku urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli.

Art. 3.

Przepisów ustawy nie stosuje się do przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej zwierząt domowych towarzyszących podróżnym, przywożonych lub przewożonych w celach niehandlowych, z wyjątkiem zwierząt koniowatych.

Art. 4.

1. Każdą przesyłkę produktów lub przesyłkę zwierząt wprowadzaną z państw trzecich poddaje się weterynaryjnej kontroli granicznej.
2. Przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt wprowadza się z państw trzecich przez graniczny posterunek kontroli, z uwzględnieniem przepisów prawa celnego oraz przepisów odrębnych.
3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę, z wyprzedzeniem co najmniej jednego dnia roboczego, informuje, w formie pisemnej lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli przejścia granicznego, przez które przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów ma zostać wprowadzona, o przewidywanym czasie przywozu, rodzaju i ilości przywożonej przesyłki produktów lub przesyłki zwierząt.

Art. 5.

1. Graniczny lekarz weterynarii jest uprawniony do wglądu do dokumentów towarzyszących przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, w tym do manifestów pokładowych na statkach i w samolotach.
2. Właściwe organy celne nadają przeznaczenie celne przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów, zgodnie z warunkami ustalonymi w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, o którym mowa w art. 8 ust. 1.
3. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów dokonuje jej przywozu albo przewozu zgodnie z nadanym jej przeznaczeniem celnym.

⁵⁾ Rozporządzenie Rady Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny znówelizowane Rozporządzeniem (WE) Nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Art. 6.

1. Przesyłkę zwierząt transportuje się pod dozorem celnym do granicznego posterunku kontroli lub do stacji kwarantanny, jeżeli przepisy odrębne o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej, tak stanowią.
2. Jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej, przesyłka zwierząt nie może opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, gdy:
 - 1) w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy nie zostanie potwierdzone, że została przeprowadzona weterynaryjna kontrola graniczna i przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe;
 - 2) nie zostały uiszczone opłaty związane z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej, a w przypadku skierowania przesyłki zwierząt do stacji kwarantanny lub ich izolacji nie zostały zabezpieczone środki na pokrycie kosztów z tym związanych.

Art. 7.

Organ celny odmówi dopuszczenia do wolnego obrotu przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, jeżeli przesyłka ta nie została poddana weterynaryjnej kontroli granicznej lub przeprowadzona kontrola wykazała, że przesyłka ta nie spełnia wymagań przywozowych, chyba że przepisy odrębne Unii Europejskiej stanowią inaczej.

Art. 8.

1. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej przeprowadzający tę kontrolę graniczny lekarz weterynarii wystawia osobie odpowiedzialnej za przesyłkę weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, którego wzór jest określony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej⁶⁾, oraz poświadcza w tym świadectwie wyniki przeprowadzonej kontroli.
2. Świadectwo, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy przesyłce zwierząt lub przesyłce produktów pozostającej pod dozorem celnym, a jeżeli przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów jest przywożona, towarzyszy jej do pierwszego miejsca jej przeznaczenia.
3. W przypadku przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów, które są zgłaszane do procedury wolnego obrotu w granicznym urzędzie celnym w częściach, świadectwo, o którym mowa w ust. 1, wydaje się na każdą część takiej przesyłki.

Art. 9.

Zabrania się przywozu lub przewozu przesyłek zwierząt lub przesyłek produktów stwarzających groźbę rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt.

⁶⁾ Decyzja Komisji 92/527 z dnia 14 listopada 1992 r. ustanawiająca wzór świadectwa zgodnie z art. 7 (1) dyrektywy Rady 91/496/EWG, a także Decyzja Komisji 93/13 z dnia 22 grudnia 1993 r. ustanawiająca procedury weterynaryjnych kontroli granicznych na granicznych posterunkach kontroli, dotyczące produktów z krajów trzecich.

Art. 10.

1. Przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów może być przywożona, jeżeli jest:
 - 1) zaopatrzona w oryginał świadectwa weterynaryjnego lub dokumentu handlowego, sporządzonego w co najmniej jednym z języków urzędowych państwa granicznego posterunku kontroli oraz państwa końcowego przeznaczenia, wydane przez właściwą władzę państwa pochodzenia;
 - 2) oznakowana w sposób umożliwiający jej identyfikację.
2. Przywóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny:
 - 1) z państw trzecich lub ich części, które znajdują się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską - w przypadku zwierząt, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;
 - 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia, będącego państwem Unii Europejskiej - w przypadku zwierząt, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.
3. Przywóz przesyłek produktów jest dopuszczalny:
 - 1) ze znajdujących się na listach ogłaszanych przez Komisję Europejską:
 - a) państw trzecich lub ich części,
 - b) zakładów uprawnionych do wprowadzania produktów na terytorium Unii Europejskiej- w przypadku produktów, dla których określono wymagania przywozowe w przepisach Unii Europejskiej;
 - 2) jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach państwa końcowego przeznaczenia będącego państwem Unii Europejskiej - w przypadku produktów, dla których nie określono wymagań przywozowych w przepisach Unii Europejskiej.
4. Wymagania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i ust. 3 pkt 2, w przypadku gdy państwem końcowego przeznaczenia przesyłki zwierząt lub produktów jest Rzeczpospolita Polska, określają przepisy dotyczące ochrony zdrowia zwierząt i zwalczania chorób zakaźnych zwierząt oraz przepisy dotyczące wymagań weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego.
5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i sposób przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej przesyłek zwierząt i przesyłek produktów, biorąc pod uwagę wymagania dotyczące informowania właściwej władzy o zamiarze przywozu tych przesyłek oraz zgodność przeprowadzania tej kontroli z wymaganiami obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 11.

1. Przewóz przesyłek produktów jest dopuszczalny, jeżeli:
 - 1) przesyłka pochodzi z państwa trzeciego, z którego nie jest zabronione wprowadzanie produktów na terytorium Unii Europejskiej;

- 2) na ten przewóz zostało wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na pierwsze miejsce wprowadzenia przesyłki na terytorium Unii Europejskiej;
 - 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę, przed dokonaniem przewozu, zobowiązała się do odebrania przesyłki w razie jej odrzucenia lub do wyrażenia zgody na jej zniszczenie.
2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, jeżeli przeładunek przesyłek produktów przemieszczanych z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, jest dokonywany wyłącznie w celach przeładunkowych, bez dalszego postoju, w limicie czasowym określonym przez Komisję Europejską.⁷⁾
3. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się, jeżeli:
- 1) przesyłce towarzyszą świadectwa weterynaryjne lub inne dokumenty, a w razie potrzeby poświadczone tłumaczenie tych świadectw lub dokumentów;
 - 2) przesyłka została poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości w granicznym posterunku kontroli właściwym ze względu na miejsce przedstawiania przesyłki do weterynaryjnej kontroli granicznej.
4. Pozwolenie wydaje się, w drodze decyzji, na pisemny wniosek osoby odpowiedzialnej za przesyłkę, w terminie 7 dni od dnia złożenia tego wniosku.
5. W razie transportu przesyłki produktów drogą morską lub powietrzną, jeżeli przesyłka:
- 1) nie jest wyładowywana - kontrola dokumentów może zostać ograniczona do sprawdzenia manifestu pokładowego, z zastrzeżeniem art. 37;
 - 2) jest przeładowywana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim - kontrola tożsamości i kontrola dokumentów może zostać pominięta.
6. Jeżeli przesyłka produktów może stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt albo w przypadku podejrzenia nieprawidłowości, przeprowadza się dodatkowo kontrolę fizyczną.
7. W razie przewozu przesyłki produktów transportem drogowym, kolejowym lub w żegludze śródlądowej przesyłka powinna:
- 1) zostać wysłana pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, określoną w przepisach odrębnych⁸⁾, do miejsca opuszczenia terytorium Unii Europejskiej wraz z towarzyszącym jej oryginałem świadectwa weterynaryjnego lub innymi dokumentami oraz weterynaryjnym świadectwem przekroczenia granicy, w którym jest wskazany graniczny posterunek kontroli, przez który przesyłka opuszcza terytorium Unii Europejskiej;
 - 2) być transportowana, w pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez urzędowego lekarza weterynarii, bez wyładowania, oddzielania lub podda-

⁷⁾ Decyzja Komisji Nr 2000/25/EWG z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiająca szczegółowe zasady stosowania art. 9 dyrektywy Rady 97/78, dotyczącego przeładunku produktów w granicznym posterunku kontroli, przez które przesyłki mają być przewożone do Wspólnot.

⁸⁾ Procedurę T1 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92/EWG z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

wania jakimkolwiek innym czynnościom, po opuszczeniu granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona;

- 3) opuścić terytorium Unii Europejskiej przez graniczny posterunek kontroli, nie później niż w terminie 30 dni od dnia opuszczenia granicznego posterunku kontroli, przez który została wprowadzona, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.
8. Graniczny lekarz weterynarii, który udzielił pozwolenia, o którym mowa w ust. 3, informuje urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka ma opuścić terytorium Unii Europejskiej, o przewożonej przesyłce produktów, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO⁹⁾.
 9. Graniczny lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce przez które przesyłka produktów opuszcza terytorium Unii Europejskiej, potwierdza w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy, że przesyłka ta opuściła terytorium Unii Europejskiej, oraz przesyła faksem lub za pomocą elektronicznego nośnika informacji, lub w inny sposób, kopię tego świadectwa do urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona na terytorium Unii Europejskiej.
 10. Jeżeli graniczny lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce przez które przesyłka produktów została wprowadzona, nie otrzyma informacji o opuszczeniu przez tę przesyłkę terytorium Unii Europejskiej, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tej przesyłki, to informuje o tym niezwłocznie właściwe organy celne.
 11. Szczegółowy sposób wymiany informacji pomiędzy wejściowym i wyjściowym granicznym posterunkiem kontroli określają przepisy Unii Europejskiej.¹⁰⁾

Art. 12.

Przewóz przesyłek zwierząt jest dopuszczalny, jeżeli:

- 1) zostało wydane na ten przewóz pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli właściwego ze względu na miejsce, w którym przesyłka zostanie przedstawiona do kontroli na terytorium Unii Europejskiej i, jeżeli jest to konieczne, zostało wydane pozwolenie przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz; przepisy art. 11 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio;
- 2) osoba odpowiedzialna za przesyłkę udokumentuje, że pierwsze państwo trzecie, do którego zostanie wprowadzona przesyłka, nie odmówi przyjęcia lub nie odeśle przesyłki, na której przywóz lub przewóz udzieliło pozwolenia;
- 3) osoba odpowiedzialna za przesyłkę zobowiąże się do przestrzegania podczas transportu przepisów o ochronie zwierząt;

⁹⁾ Przepisy określone w Decyzji Komisji 91/398/EWG z dnia 19 lipca 1991 r. w sprawie skomputeryzowanego systemu łączącego władze weterynaryjne (ANIMO).

¹⁰⁾ Decyzja Komisji 2000/208 z dnia 24 lutego 2000 r. ustalająca szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady 97/78 w zakresie przewozu produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego do innego państwa trzeciego w transporcie drogowym przez Wspólnoty Europejskie.

- 4) po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej lub po opuszczeniu stacji kwarantanny przez przesyłkę graniczny lekarz weterynarii potwierdzi, że przesyłka ta spełnia wymagania przywozowe;
- 5) graniczny lekarz weterynarii powiadomi o opuszczeniu przez przesyłkę granicznego posterunku kontroli właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które jest dokonywany przewóz oraz graniczny posterunek kontroli wyjścia przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO;
- 6) przejście przez jedno z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej dokona się zgodnie z procedurą przewozową obowiązującą na terytorium Unii Europejskiej; podczas przewozu jest dopuszczalne dokonywanie czynności na przesyłce tylko w granicznym posterunku kontroli wejścia tej przesyłki lub granicznym posterunku kontroli jej opuszczenia jednego z terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz w przypadku gdy wymaga tego dobro zwierząt.

Art. 13.

1. Każdą przesyłkę zwierząt lub przesyłkę produktów, pochodzącą z państwa trzeciego, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, chyba że przepisy Unii Europejskiej w zakresie kontroli tożsamości i kontroli fizycznej stanowią inaczej.
2. Graniczny lekarz weterynarii nie dopuszcza do przywozu przesyłki zwierząt, jeżeli:
 - 1) przesyłka ta pochodzi z państwa trzeciego lub jego części, z którego przewóz jest zabroniony;
 - 2) przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych;
 - 3) zwierzęta objęte przesyłką cierpią lub zachodzi podejrzenie, że cierpią lub są chore na chorobę zakaźną lub inną chorobę stanowiącą zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt;
 - 4) państwo trzecie, z którego pochodzi przesyłka, nie zastosowało się do wymagań przywozowych;
 - 5) zwierzęta nie są zdolne do kontynuowania podróży;
 - 6) świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące tej przesyłce nie spełniają wymagań określonych w przepisach o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami.
3. Jeżeli przesyłka produktów spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego lekarza weterynarii uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli.

Art. 14.

1. Jeżeli przesyłka zwierząt spełnia wymagania przywozowe, osoba odpowiedzialna za przesyłkę otrzymuje od granicznego lekarza weterynarii uwierzytelnione kopie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów oraz weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, potwierdzające, że przesyłka spełnia te wymagania; oryginały świadectw weterynaryjnych pozostają w granicznym posterunku kontroli; kopia jest ważna przez 10 dni.
2. W weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informacje dotyczące przeprowadzanych, w toku weterynaryjnej kontroli granicznej, badań oraz ich wyników, a także pobranych próbek; jeżeli wyniki badań nie są jeszcze znane, to w weterynaryjnym świadectwie przekroczenia granicy umieszcza się informację o terminie uzyskania tych wyników.
3. Po przeprowadzeniu weterynaryjnej kontroli granicznej graniczny lekarz weterynarii informuje właściwą władzę miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji, o którym mowa w przepisach odrębnych, że zwierzęta są przeznaczone do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, mających specyficzne wymagania, oraz że zostały pobrane próbki, ale wyniki przeprowadzanych badań nie są znane wtedy, gdy przesyłka zwierząt opuszcza graniczny posterunek kontroli.
4. Graniczny lekarz weterynarii w przypadku podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów odrębnych Unii Europejskiej lub wątpliwości co do tożsamości zwierzęcia może dokonać dodatkowych kontroli.
5. Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się do zwierząt koniowatych, zarejestrowanych i zaopatrzonych w odpowiednie dokumenty, o których mowa w przepisach dotyczących warunków zootechnicznych i genealogicznych, obowiązujących w wewnątrzspółnotowym handlu zwierzętami koniowatymi.¹¹⁾

Art. 15.

1. Komisja Europejska zatwierdza lub cofa zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli na podstawie przepisów Unii Europejskiej.
2. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych granicznych posterunków kontroli spełniających wymagania określone na podstawie art. 16 ust. 4.
3. Minister właściwy do spraw rolnictwa zawiesza, w drodze zarządzenia, zatwierdzenie granicznego posterunku kontroli, jeżeli posterunek ten przestał spełniać warunki zatwierdzenia lub w przypadkach poważnego zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.
4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej o zawieszeniu, o którym mowa w ust. 3, i powodach tej decyzji. Graniczny posterunek kontroli może być ponownie zatwierdzony, jeżeli spełni warunki wymagane do zatwierdzenia; przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

¹¹⁾ Dyrektywa Rady 90/427/EWG z dnia 26 lipca 1990 r. w sprawie warunków zootechnicznych i genealogicznych w handlu wewnątrzspółnotowym końmi.

Art. 16.

1. Graniczne posterunki kontroli powinny:
 - 1) być umiejscowione w pobliżu przejścia granicznego oraz na obszarze wyznaczonym zgodnie z przepisami prawa celnego i przepisami odrębnymi;
 - 2) znajdować się pod nadzorem granicznego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę, któremu może pomagać odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy.
2. Jeżeli istnieją ograniczenia geograficzne, graniczny posterunek kontroli może znajdować się w pewnej odległości od przejścia granicznego, jeżeli posterunek ten jest położony w odpowiedniej odległości od gospodarstw lub miejsc, w których są utrzymywane zwierzęta, które mogą być zakażone chorobami zakaźnymi; w przypadku przewozu transportem kolejowym, graniczny posterunek kontroli może znajdować się na pierwszej stacji kolejowej wyznaczonej przez właściwą władzę.
3. Graniczny lekarz weterynarii jest obowiązany aktualizować informacje zawarte w bazie danych systemu informatycznego, o którym mowa w przepisach odrębnych.¹²⁾
4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzenia granicznych posterunków kontroli, biorąc pod uwagę warunki organizacyjne i techniczne tych posterunków w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz lokalizację tych posterunków w pobliżu przejścia granicznego określone w przepisach Unii Europejskiej.

Art. 17.

1. Jeżeli przepisy odrębne obowiązujące na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej albo przepisy państwa miejsca przeznaczenia przewidują poddanie przesyłki zwierząt kwarantannie lub izolacji, to kwarantannę lub izolację przeprowadza się w:
 - 1) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się w państwie pochodzenia przesyłki zwierząt, jeżeli jest poddawana regularnym kontrolom przez przedstawicieli Komisji Europejskiej - w przypadku chorób innych niż pryszczycza, wścieklizna i pomór rzekomy drobiu;
 - 2) zatwierdzonej stacji kwarantanny znajdującej się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
 - 3) gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.
2. Szczegółowe wymagania w zakresie transportu przesyłki zwierząt do miejsc, o których mowa w ust. 1, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
3. Jeżeli graniczny lekarz weterynarii nakaże, w drodze decyzji, kwarantannę lub izolację przesyłki zwierząt, to odbywa się ona, w zależności od stwierdzonego ryzyka, w jednym z następujących miejsc:

¹²⁾ Przepisy określone w Decyzji Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1993 r. o komputeryzacji weterynaryjnych procedur importowych (Projekt Shift).

- 1) w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu;
 - 2) w gospodarstwie miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt;
 - 3) w stacji kwarantanny znajdującej się w pobliżu gospodarstwa miejsca przeznaczenia przesyłki zwierząt.
4. Stację kwarantanny lokalizuje się w dużej odległości od gospodarstw lub innych miejsc, w których są trzymane zwierzęta mogące być chore na chorobę zakaźną i wyposaża się w:
- 1) łatwe do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia służące do załadunku i wyładunku zwierząt ze środków transportu, przeprowadzania kontroli, żywienia, pojenia lub leczenia zwierząt oraz powierzchnię, oświetlenie i wentylację odpowiednie do ilości kontrolowanych zwierząt;
 - 2) odpowiedniej wielkości pomieszczenia przeznaczone dla osób odpowiedzialnych za przeprowadzenie kontroli weterynaryjnych, w przebieralnię, prysznic i toalety;
 - 3) pomieszczenia i urządzenia do pobierania i badania próbek w związku z przeprowadzanymi kontrolami;
 - 4) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami;
 - 5) system kontroli zapewniający odpowiednie utrzymanie przetrzymywanych zwierząt;
 - 6) sprzęt do czyszczenia i dezynfekcji.
5. Stacja kwarantanny powinna mieć zapewnioną współpracę ze znajdującym się w jej pobliżu podmiotem posiadającym urządzenia i wyposażone pomieszczenia przeznaczone do utrzymywania, żywienia, pojenia, leczenia oraz, jeżeli to niezbędne, do uboju zwierząt.
6. Szczegółowe warunki wymagane do zatwierdzania stacji kwarantanny, w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
7. Komisja Europejska zatwierdza i cofa zatwierdzenie stacji kwarantanny na podstawie przepisów Unii Europejskiej.
8. Minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawia Komisji Europejskiej wykaz wyznaczonych stacji kwarantanny, spełniających warunki określone w ust. 4 i 5 oraz w przepisach odrębnych, o których mowa w ust. 6.
9. Nadzór nad stacją kwarantanny sprawuje graniczny lekarz weterynarii, a jeżeli stacja kwarantanny znajduje się poza obszarem właściwości tego lekarza, nadzór sprawuje powiatowy lekarz weterynarii.

Art. 18.

1. Graniczny lekarz weterynarii przekazuje dodatkowe informacje właściwej władzy miejsca przeznaczenia przesyłki produktów lub urzędowemu lekarzowi właściwemu ze względu na miejsce przeznaczenia tej przesyłki, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO, jeżeli:

- 1) przesyłka jest przeznaczona do państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub jego części, które ma specjalne wymagania określone na podstawie przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej, lub
 - 2) zostały pobrane próbki, ale wyniki badań nie są znane w czasie, w którym przesyłka opuszcza graniczny posterunek kontroli, lub
 - 3) przesyłka jest przywożona na specjalne potrzeby, w przypadkach przewidzianych w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej.
2. Przesyłki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, przeznaczone do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poddaje się kontroli dokumentów, kontroli tożsamości oraz kontroli fizycznej, w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłki są wprowadzane, w celu sprawdzenia, czy produkty są zgodne z wymaganiami określonymi w przepisach Unii Europejskiej lub przepisach obowiązujących na terytorium ich przeznaczenia.

Art. 19.

1. Przesyłkę produktów, która jest nadzorowana przez granicznego lekarza weterynarii od granicznego posterunku kontroli, przez który zostaje wprowadzona, do miejsca jej przeznaczenia, przewozi się zgodnie z następującymi warunkami:
 - 1) przesyłka zostaje wysłana z granicznego posterunku kontroli, do którego wcześniej przybyła, do miejsca przeznaczenia pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii w szczelnych pojazdach lub kontenerach zaplombowanych przez właściwą władzę lub urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli;
 - 2) przesyłka, o której mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3, pozostaje pod dozorem celnym do czasu dotarcia do miejsca przeznaczenia, zgodnie z procedurą T5, określoną w przepisach odrębnych¹³⁾, oraz otrzymania weterynaryjnego świadectwa przekroczenia granicy zawierającego potwierdzenie jej przeznaczenia oraz, jeżeli to konieczne, określającego zamierzony proces jej przetworzenia;
 - 3) graniczny lekarz weterynarii, za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO, informuje urzędowego lekarza weterynarii nadzorującego miejsce przeznaczenia przesyłki o pochodzeniu tej przesyłki i jej przeznaczeniu.
2. Osoba odpowiedzialna za zakład przeznaczenia przesyłki produktów lub w przypadkach określonych w przepisach Unii Europejskiej¹⁴⁾ za magazyn, gdzie przesyłka jest składowana przed dostarczeniem do zakładu, informuje powiatowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za ten zakład lub magazyn o przybyciu przesyłki produktów do miejsca jej przeznaczenia. Powiatowy lekarz weterynarii w terminie 15 dni od dnia przybycia przesyłki powiadamia o tym fakcie urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli, przez który przesyłka została wprowadzona.

¹³⁾ Procedurę T5 określają przepisy Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.

¹⁴⁾ Rozdział 10 załącznika I Dyrektywy Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustalającej wymagania dotyczące zdrowia ludzi i zwierząt w handlu i imporcie do Wspólnoty produktów niepodlegających, jeśli chodzi o te wymagania, szczególnym przepisom Wspólnoty, o których mowa w załączniku A rozdział I Dyrektywy 89/662/EWG oraz jeśli chodzi o patogeny, Dyrektywy 90/425/EWG.

3. Powiatowy lekarz weterynarii dokonuje regularnych kontroli w celu zapewnienia, że przesyłki produktów dotarły do zakładu przeznaczenia, w szczególności poprzez kontrolę rejestru dostaw.
4. W zakładzie przeznaczenia przesyłki, o której mowa w ust. 1, produkty są poddawane obróbce określonej w odpowiednich przepisach Unii Europejskiej.

Art. 20.

1. Jeżeli przywóz odbywa się drogą morską lub powietrzną, przesyłka produktów dostarczana do granicznego posterunku kontroli innego niż ten, przez który miała być wprowadzona, położonego na tym samym terytorium lub znajdującego się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, powinna być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w granicznym posterunku kontroli miejsca przeznaczenia.
2. Jeżeli przesyłka, o której mowa w ust. 1, jest przeładowana z jednego statku powietrznego do innego statku powietrznego lub z jednego statku morskiego na inny statek morski, w tym samym porcie lotniczym lub w tym samym porcie morskim, bezpośrednio lub po wylądunku na płytę lotniska albo na nabrzeże, na okres krótszy niż wskazany w ust. 4 pkt 1, to osoba odpowiedzialna za przesyłkę informuje o tym urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli. W przypadku gdy istnieje zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, to w wyjątkowych przypadkach graniczny lekarz weterynarii może przeprowadzać kontrole dokumentów towarzyszących przesyłce, polegające na sprawdzeniu oryginału świadectwa weterynaryjnego lub innego towarzyszącego jej dokumentu lub ich uwierzytelnionych kopii.
3. Czynności, o których mowa w ust. 2, dokonuje się w granicznym posterunku kontroli, do którego przesyłka została wprowadzona.
4. Jeżeli przesyłka jest wyladowana w inny sposób niż określony w ust. 2, to powinna:
 - 1) być przechowywana wyłącznie przez okres nie krótszy niż wymagany minimalny okres przechowywania i nie dłuższy niż maksymalny okres przechowywania, w warunkach określonych zgodnie z odrębnymi przepisami, o których mowa w art. 11 ust. 2, pod nadzorem granicznego lekarza weterynarii, w obszarze celnym portu lub lotniska w oczekiwaniu na przesłanie do innego granicznego posterunku kontroli drogą morską albo powietrzną;
 - 2) być poddana kontroli dokumentów dotyczących przesyłki, o których mowa w ust. 2;
 - 3) w uzasadnionych przypadkach być poddana kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, gdy istnieje zagrożenie zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

Art. 21.

Minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić, w trybie określonym w przepisach obowiązujących w Unii Europejskiej, do Komisji Europejskiej o zmniejszenie częstotliwości przeprowadzania kontroli fizycznych przesyłek produktów lub przesyłek zwierząt w trakcie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej.

Art. 22.

1. Przewóz przesyłek produktów przeznaczonych do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, utworzonego na podstawie przepisów prawa celnego, jest dopuszczalny, jeżeli osoba odpowiedzialna za przesyłkę:
 - 1) zadeklarowała, że przesyłka spełnia wymagania przywozowe i jest przeznaczona ostatecznie do wolnego obrotu na terytorium Unii Europejskiej, lub
 - 2) podała inne przeznaczenie przesyłki oraz wskazała, że przesyłka ta spełnia wymagania przywozowe albo ich nie spełnia.
2. W przypadku braku wyraźnego wskazania przeznaczenia przesyłki uważa się, że jest ona przeznaczona do wolnego obrotu.

Art. 23.

1. Przesyłkę, o której mowa w art. 22, poddaje się, w granicznym posterunku kontroli, kontroli dokumentów, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, w celu sprawdzenia, czy przesyłka odpowiada wymaganiom przywozowym.
2. Kontrola fizyczna nie jest wymagana, jeżeli z kontroli dokumentów wynika, że przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych.
3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku podejrzenia, że przesyłka zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.

Art. 24.

1. Przesyłce, o której mowa w art. 22, towarzyszą świadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty oraz, jeżeli to niezbędne, poświadczony tłumaczenie świadectw weterynaryjnych lub innych dokumentów.
2. Jeżeli przesyłka spełnia wymagania przywozowe, graniczny lekarz weterynarii wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych, a przesyłka może zostać wprowadzona, za zgodą właściwego organu celnego, do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym; przesyłkę taką uznaje się za spełniającą warunki do wprowadzenia do wolnego obrotu.
3. Jeżeli przesyłka nie spełnia wymagań przywozowych, to graniczny lekarz weterynarii wystawia weterynaryjne świadectwo przekroczenia granicy, jako załącznik do dokumentów celnych. W takim przypadku graniczny lekarz weterynarii oraz właściwy organ celny mogą, w drodze decyzji, udzielić zgody na wprowadzenie tej przesyłki wyłącznie do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli:
 - 1) przesyłka nie pochodzi z państwa trzeciego, z którego przywóz jest zabroniony;
 - 2) składy celne, składy wolnocłowe i magazyny znajdujące się w wolnych obszarach celnych są zatwierdzone do przechowywania tego rodzaju produktów.
4. Składy lub magazyny, o których mowa w ust. 3 pkt 2, zatwierdza, w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce ich położenia graniczny lekarz weterynarii.

rii albo powiatowy lekarz weterynarii, na wniosek prowadzącego ten skład lub magazyn.

5. Składy celne, składy wolnocłowe oraz magazyny znajdujące się w wolnym obszarze celnym dla produktów niespełniających wymagań przywozowych mogą być zatwierdzone, jeżeli:
- 1) spełniają warunki określone w przepisach dotyczących składów lub magazynów do przechowywania poszczególnych rodzajów produktów;
 - 2) znajdują się w zamkniętej przestrzeni z punktami wejścia i wyjścia kontrolowanymi w sposób ciągły przez osoby upoważnione przez prowadzącego skład; w przypadku magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, wolny obszar celny powinien być zamknięty, a jego granice, miejsca wejścia i wyjścia poddane ciągłemu dozorowi celnemu;
 - 3) zapewni się codzienne dokumentowanie wszystkich przesyłek wprowadzanych do składu lub magazynu i opuszczających skład lub magazyn, z podaniem rodzaju i ilości produktów w przesyłce oraz nazwy albo imienia i nazwiska oraz adresu odbiorcy przesyłki; w tym zakresie dokumentację przechowuje się przez co najmniej trzy lata;
 - 4) są wyposażone w pomieszczenia do składowania lub pomieszczenia chłodnicze pozwalające na oddzielne przechowywanie produktów, które nie spełniają wymagań przywozowych;
 - 5) zapewni się pomieszczenia dla osób przeprowadzających kontrole weterynaryjne.

Art. 25.

1. Zabrania się przewozu przesyłki produktów niespełniających wymagań przywozowych do składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, jeżeli przesyłka ta zagraża zdrowiu publicznemu lub zdrowiu zwierząt.
2. Przesyłki produktów nie mogą być wprowadzone do składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, jeżeli nie są pod zamknięciem celnym.

Art. 26.

Jeżeli kontrola, o której mowa w art. 23, wykáže, że osoba odpowiedzialna za przesyłkę przedstawiła fałszywe oświadczenie dotyczące przeznaczenia przesyłki, przesyłkę odsyła się albo poddaje zniszczeniu; przepisy art. 34 stosuje się odpowiednio.

Art. 27.

1. Przesyłka, o której mowa w art. 24 ust. 3, może opuścić skład celny, skład wolnocłowy lub magazyn znajdujący się w wolnym obszarze celnym, wyłącznie w celu jej wysłania do państwa trzeciego lub przeznaczenia jej dla przedsiębiorcy zajmującego się zaopatrywaniem środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej albo w celu jej zniszczenia, jeżeli:
 - 1) transport tej przesyłki do państwa trzeciego odbywa się zgodnie z warunkami, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 3, ust. 3 pkt 1, ust. 6-10;

- 2) przeznaczanie przesyłki w celu zaopatrzenia środków transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej odbywa się pod dozorem celnym zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, z podaniem, w załączonym świadectwie, nazwy i lokalizacji tego składu lub magazynu;
 - 3) przemieszczenie przesyłki do miejsca zniszczenia odbywa się po poddaniu denaturacji jej produktów.
2. Przesyłki w trakcie przemieszczania do miejsc, o których mowa w ust. 1:
- 1) są nadzorowane przez właściwego urzędowego lekarza weterynarii;
 - 2) nie mogą być wyładowywane;
 - 3) znajdują się w szczelnych pojazdach lub kontenerach, z nałożonymi zamknięciami celnymi.
3. Przesyłki, o których mowa w ust. 2, nie mogą być przemieszczane pomiędzy składami celnymi, składami wolnocłowymi oraz magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych.

Art. 28.

Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej wykaz zatwierdzonych składów celnych, składów wolnocłowych oraz magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz wykaz przedsiębiorców zaopatrujących środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty niespełniające wymagań przywozowych.

Art. 29.

1. Graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, który wydał decyzję w sprawie zatwierdzenia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym sprawuje nadzór nad tymi składami lub magazynami w zakresie przestrzegania warunków zatwierdzenia, o których mowa w art. 24 ust. 5.
2. W razie niespełniania warunków, o których mowa w art. 22-26, właściwy ze względu na miejsce położenia składu lub magazynu graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, zawiesza albo wycofuje zatwierdzenie składów celnych, składów wolnocłowych lub magazynów znajdujących się w wolnych obszarach celnych, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.
3. W razie zamknięcia, likwidacji albo zniesienia składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, osoba prowadząca ten skład lub magazyn informuje o tym granicznego lekarza weterynarii albo powiatowego lekarza weterynarii, który wydał decyzję w sprawie jego zatwierdzenia. W takim przypadku graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, wycofuje zatwierdzenie tego składu celnego, składu wolnocłowego lub magazynu znajdującego się w wolnym obszarze celnym, powiadamiając o tym ministra właściwego do spraw rolnictwa.
4. O wycofaniu lub zawieszeniu zatwierdzenia minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.

5. Warunki i sposób kontroli produktów w składach celnych, składach wolnocłowych i magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych oraz transportu przesyłek między tymi miejscami, a także sposób przechowywania i dozwolonego manipulowania tymi produktami są określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 30.

1. Przedsiębiorcy, którzy bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty do spożycia przez załogę i pasażerów, powinni posiadać pozwolenie, wydane przez urzędowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, na prowadzenie działalności w zakresie zaopatrywania środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych przeznaczonych do spożycia przez załogę i pasażerów.
2. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje, w drodze decyzji pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, na wniosek przedsiębiorcy, jeżeli spełnia on następujące warunki:
 - 1) uzyska produkty, które nie mogą być przetwarzane, chyba że są to produkty spełniające wymagania określone w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej;
 - 2) posiada zamknięte pomieszczenia, do których wejście i wyjście są stale kontrolowane przez wyznaczoną do tego celu osobę; jeżeli pomieszczenie to znajduje się w wolnym obszarze celnym, przepis art. 24 ust. 5 pkt 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio;
 - 3) zobowiąże się do niewprowadzania produktów niespełniających wymagań przywozowych do spożycia na terytorium Unii Europejskiej;
 - 4) powiadamia niezwłocznie urzędowego lekarza weterynarii o dostarczeniu produktów do pomieszczeń, o których mowa w pkt 2;
 - 5) dostarcza produkty bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego lub do specjalnie zatwierdzonego miejsca w porcie przeznaczenia, pod warunkiem zastosowania środków zapewniających, że produkty te nie opuszczą terenu portu z przeznaczeniem na inny teren; transport produktów ze składu ich pochodzenia do portu ich przeznaczenia odbywa się pod dozorem celnym, zgodnie z procedurą T1, o której mowa w art. 11 ust. 7 pkt 1, a produktom towarzyszy świadectwo weterynaryjne;
 - 6) powiadamia wcześniej właściwe władze portowe, z którego produkty są dostarczane oraz właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia o dacie przesyłania produktów wraz z podaniem szczegółów dotyczących miejsca przeznaczenia;
 - 7) udokumentuje, że produkty dotarły do miejsca ich końcowego przeznaczenia;
 - 8) prowadzi wykaz wprowadzania i wyprowadzania produktów; wykaz przechowuje się przez okres co najmniej trzech lat; wykaz powinien umożliwić dokonanie kontroli produktów pozostających w składzie.

3. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1, nie mogą zaopatrywać środków transportu morskiego w produkty niespełniające wymagań przywozowych, z wyjątkiem przypadków zaopatrywania pasażerów i załogi poza obszarami przybrzeżnymi terytoriów państw członkowskich Unii Europejskiej.
4. Właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej, z którego produkty są dostarczane, powiadamiają właściwe władze portowe państwa członkowskiego Unii Europejskiej przeznaczenia, nie później niż w czasie wysyłki produktów, oraz powiadamiają urzędowego lekarza weterynarii miejsca przeznaczenia produktów za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.
5. W razie niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 1-4, powiatowy lekarz weterynarii może cofnąć pozwolenie, o którym mowa w ust. 1. O cofnięciu informuje on ministra właściwego do spraw rolnictwa, który powiadamia o tym Komisję Europejską i inne państwa członkowskie Unii Europejskiej.
6. Do przedsiębiorców, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 22, art. 23, art. 24 ust. 1, 3 i 5 pkt 1, 3 i 4 oraz art. 29 ust. 1.
7. Szczegółowe procedury kontroli przeprowadzanych w czasie wysyłki, podczas transportu i w czasie dostarczania produktów bezpośrednio na pokład środków transportu morskiego, włączając w to przedstawienie dokumentu potwierdzającego, że produkty te osiągnęły ich dozwolone przeznaczenie, określają przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 31.

Produkty nieprzeznaczone do wolnego obrotu oraz te, którym nadano inne niż wymienione w art. 22 ust. 1 przeznaczenie celne, jeżeli nie zostały wcześniej zniszczone lub zwrócone, poddaje się kontroli tożsamości i kontroli fizycznej w celu stwierdzenia, czy spełniają wymagania przywozowe.

Art. 32.

1. Dopuszcza się ponowny przywóz przesyłki produktów pochodzącej z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której przyjęcia odmówiło państwo trzecie, jeżeli:
 - 1) przesyłce towarzyszy:
 - a) oryginał albo poświadczona kopia świadectwa weterynaryjnego zawierającego wskazanie powodów odmowy przyjęcia przesyłki przez państwo trzecie oraz gwarancje, że warunki dotyczące przechowywania i transportu przesyłki zostały zachowane, oraz stwierdzenie, że przesyłka nie została poddana jakimkolwiek czynnościom,
 - b) dokument od przewoźnika, w przypadku zaplombowanych kontenerów, potwierdzający, że zawartość nie była poddana manipulacji lub nie została wyładowana;
 - 2) przesyłka zostanie poddana kontroli dokumentów i kontroli tożsamości oraz w przypadkach, o których mowa w art. 37, kontroli fizycznej;
 - 3) przesyłka jest zwrócona bezpośrednio, zgodnie z warunkami określonymi w art. 19, do zakładu pochodzenia w państwie członkowskim Unii Europejskiej.

- skiej, w którym zostało wydane na nią świadectwo weterynaryjne; jeżeli przewóz ma nastąpić przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, to jest wymagana zgoda urzędowego lekarza weterynarii w granicznym posterunku kontroli państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przez które przesyłka po raz pierwszy przechodzi na terytorium jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, wydana w imieniu wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, przez które przesyłka będzie przewożona.
2. Nie można odmówić ponownego przywozu przesyłki produktów pochodzących z państw członkowskich Unii Europejskiej, odrzuconej przez państwo trzecie, jeżeli właściwa władza, która wydała oryginalne świadectwo weterynaryjne, zgodziła się przyjąć z powrotem przesyłkę oraz zostały spełnione warunki określone w ust. 1.
 3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, produkty zostaną wysłane w warunkach, które zapewniają, że transport zostanie przeprowadzony do zakładu pochodzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 19, w szczelnych środkach transportu, oznakowanych i zaplombowanych przez właściwe władze lub urzędowego lekarza weterynarii, tak aby plomby uległy uszkodzeniu w czasie otwierania kontenera.
 4. Graniczny lekarz weterynarii, który wydał decyzję dopuszczającą transport, informuje o tym właściwe władze miejsca przeznaczenia za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany informacji ANIMO.

Art. 33.

1. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają produkty:
 - 1) stanowiące część osobistego bagażu podróżnych i przeznaczone do bezpośredniego spożycia, jeżeli pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z którego przywóz nie jest zabroniony, w ilościach określonych na podstawie przepisów odrębnych;
 - 2) wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych i niesprowadzane w celach handlowych oraz pochodzą z państwa trzeciego lub jego części, z których przywóz nie jest zakazany;
 - 3) przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów, w środkach transportu w komunikacji międzynarodowej, pod warunkiem, że produkty te nie zostaną wprowadzone na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej.
2. Jeżeli produkty, o których mowa w ust. 1 pkt 3, lub ich pozostałości są wyładowane, to podlegają zniszczeniu na koszt przewoźnika lub osoby odpowiedzialnej.¹⁵⁾ Zniszczenie tych produktów nie jest konieczne, gdy są one przenoszone bezpośrednio z jednego międzynarodowego środka transportu na inny środek transportu w tym samym porcie i pod dozorem celnym.
3. Weterynaryjnej kontroli granicznej nie podlegają również produkty:
 - 1) które nie przekraczają ilości określonej na podstawie przepisów odrębnych Unii Europejskiej oraz zostały poddane obróbce cieplnej w hermetycznie zamkniętym pojemniku o wskaźniku sterylizacji F_0 w wysokości co najmniej 3,00 oraz:

¹⁵⁾ Tryb i sposób postępowania z pozostałościami cateringowymi reguluje Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy zdrowotne dotyczące ubocznych produktów zwierzęcych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

- a) stanowią część bagażu podróŜnych i sã przeznaczone do osobistego spoŜycia,
 - b) sã wysyłane jako małe paczki przeznaczone dla osób fizycznych, pod warunkiem, Ŝe nie sã sprowadzane w celach handlowych;
- 2) które sã wysłane jako próbki handlowe lub sã przeznaczone na wystawę, pod warunkiem, Ŝe nie sã przeznaczone do sprzedaŷy oraz majã wczeœniej wydane pozwolenie urzędowego lekarza weterynarii;
 - 3) które sã przeznaczane do okreœlonych badañ lub analiz, jeŷeli zapewniono, Ŝe takie produkty nie zostanã dostarczane do spoŜycia przez ludzi.
4. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, wydaje powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, na wniosek zainteresowanego, w terminie 7 dni od dnia złoŷenia tego wniosku.
5. Po zakoñczeniu wystawy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, lub przeprowadzeniu badañ lub analiz, o których mowa w ust. 3 pkt 3, produkty, z wyjątkiem ich iloœci uŷytych do badañ lub analiz, zostajã zniszczone lub odesłane na warunkach okreœlonych przez urzędowego lekarza weterynarii.

Art. 34.

1. Jeŷeli dokonano przywozu przesyłki bez przedstawienia jej do weterynaryjnej kontroli granicznej, właœciwy miejscowo powiatowy lekarz weterynarii dokonuje zajęcia przesyłki i wydaje decyzję w sprawie jej odesłania, a w przypadku gdy odesłanie przesyłki nie jest moŷliwe - decyzję w sprawie jej zniszczenia.
2. Jeŷeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaŷe, Ŝe przesyłka produktów nie spełnia wymagañ przywozowych lub taka kontrola wykaŷe nieprawidłoœci, po złoŷeniu wyjaœnieñ przez osobę odpowiedzialnã za przesyłkę, graniczny lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie:
 - 1) odesłania przesyłki poza terytorium pañstw członkowskich Unii Europejskiej z tego samego granicznego posterunku kontroli do miejsca uzgodnionego z osobã odpowiedzialnã za przesyłkę, przy uŷyciu tego samego typu œrodka transportu, w terminie 60 dni od dnia wydania decyzji, jeŷeli wyniki weterynaryjnej kontroli granicznej oraz wymagania zdrowotne na to pozwalajã;
 - 2) zniszczenia przesyłki, jeŷeli jej odesłanie jest niemoŷliwe albo upłynãł termin, o którym mowa w pkt 1, albo osoba odpowiedzialna za przesyłkę wyraziła na to zgodę.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, graniczny lekarz weterynarii:
 - 1) wprowadza informacje o odrzuceniu przesyłki do bazy danych systemu informatycznego, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 11 ust. 8;
 - 2) unieważnia, w sposób okreœlony w przepisach odrębnych Unii Europejskiej¹⁶⁾, œwiadectwo weterynaryjne lub inne dokumenty towarzyszące odrzuconej przesyłce, w celu uniemoŷliwienia powtórznego wprowadzenia tej przesyłki przez inny graniczny posterunek kontroli.

¹⁶⁾ Decyzja Komisji 97/794 z dnia 12 grudnia 1997 r. wprowadzajãca szczególowe zasady stosowania dyrektywy Rady 91/496 dotyczãcej weterynaryjnych kontroli zwierzãt przywoŷonych z pañstw trzecich.

4. Zniszczenie przesyłki na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 2 pkt 2, następuje w przewidzianych do tego celu urządzeniach, znajdujących się możliwie blisko granicznego posterunku kontroli, zgodnie z przepisami odrębnymi, o których mowa w art. 33 ust. 2.
5. Do czasu odesłania przesyłki lub potwierdzenia powodów odmowy przywozu graniczny lekarz weterynarii zapewnia przechowanie przesyłki pod swoim nadzorem, na koszt osoby odpowiedzialnej za przesyłkę.

Art. 35.

1. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaze, że przesyłka zwierząt nie spełnia warunków określonych w przepisach ustawy lub przepisach odrębnych lub taka kontrola wykaze inne nieprawidłowości, to graniczny lekarz weterynarii, po złożeniu wyjaśnień przez osobę odpowiedzialną za przesyłkę, wydaje decyzję w sprawie:
 - 1) udzielenia zwierzętom schronienia, ich żywienia i pojenia, a jeżeli to niezbędne także leczenia albo
 - 2) umieszczenia w stacji kwarantanny lub w izolacji, albo
 - 3) odesłania, w określonym terminie, zwierząt poza terytorium Unii Europejskiej, jeżeli zdrowie zwierząt i ich dobro na to pozwolą.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, graniczny lekarz weterynarii:
 - 1) wprowadza informację do bazy danych systemu informatycznego o odrzuceniu przesyłki, zgodnie z przepisami odrębnymi określonymi w art. 11 ust. 8;
 - 2) unieważnia świadectwo weterynaryjne lub inny dokument towarzyszący odrzuconej przesyłce.
3. Jeżeli odesłanie przesyłki zwierząt jest niemożliwe, szczególnie ze względu na dobro zwierząt, to graniczny lekarz weterynarii, po uzyskaniu zgody Głównego Lekarza Weterynarii i po przeprowadzeniu badania przedubojowego, może wydać decyzję w sprawie uboju zwierząt z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z warunkami określonymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
4. W innych przypadkach niż określone w ust. 3 graniczny lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie:
 - 1) uboju zwierząt do celów innych niż spożycie przez ludzi albo
 - 2) zniszczenia tusz, określając warunki dotyczące kontroli zastosowania otrzymanych produktów.
5. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską o przypadkach udzielenia zgody, o której mowa w ust. 3.

Art. 36.

Świeże produkty rybne wyładowane ze statku pływającego pod banderą państwa trzeciego, przed objęciem procedurą wprowadzenia do wolnego obrotu, poddaje się takim samym kontrolom weterynaryjnym, jak kontrole ryb wyładowywanych ze statków pływających pod banderą państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 37.

1. Graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii w razie podejrzenia naruszenia przepisów ustawy lub przepisów o wymaganiach przywozowych i handlu wewnątrz Wspólnoty Europejskiej zwierzętami i produktami oraz o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązujących w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub w razie wątpliwości co do:
 - 1) tożsamości lub ostatecznego miejsca przeznaczenia przesyłki;
 - 2) spełniania przez produkt wymagań dla tego rodzaju produktu;
 - 3) spełniania przez produkt wymagań dotyczących zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt- może przeprowadzić kontrolę weterynaryjną, aby potwierdzić albo wykluczyć to podejrzenie.
2. Kontrolowane produkty pozostają pod nadzorem przeprowadzającego kontrolę do czasu uzyskania wyników kontroli.
3. Jeżeli wyniki kontroli potwierdzą naruszenie przepisów, o których mowa w ust. 1, to zwiększa się częstotliwość kontroli produktów pochodzących z tego samego miejsca.

Art. 38.

1. Jeżeli na terytorium państwa trzeciego wystąpi choroba zakaźna lub inna choroba zwierząt stanowiąca poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zdrowia zwierząt albo jeżeli wystąpi inna okoliczność związana z zagrożeniem dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzi, minister właściwy do spraw rolnictwa może wystąpić do Komisji Europejskiej o podjęcie działań określonych w przepisach odrębnych.
2. Jeżeli jedna z kontroli przewidzianych w ustawie lub przepisach odrębnych wykaze, że przesyłka zwierząt lub przesyłka produktów pochodząca z państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, stanowi niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzi lub zwierząt:
 - 1) graniczny lekarz weterynarii albo powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję w sprawie zajęcia i zniszczenia przesyłki oraz informuje o tym inne graniczne posterunki kontroli państw członkowskich Unii Europejskiej;
 - 2) minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o poczynionych ustaleniach i miejscu pochodzenia przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, zgodnie z przepisami odrębnymi.
3. Jeżeli Komisja Europejska nie podejmie, na podstawie przepisów odrębnych, tymczasowych środków zapobiegawczych w stosunku do państwa trzeciego, o którym mowa w ust. 1, lub zakładu znajdującego się w tym państwie, minister właściwy do spraw rolnictwa może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w stosunku do przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, informując o tym inne państwa członkowskie Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Art. 39.

Główny Lekarz Weterynarii zapewnia inspekcjom dokonywanym przez ekspertów weterynaryjnych Unii Europejskiej wszelką pomoc, niezbędną do wykonywania ich zadań, oraz przekazuje, jeżeli to konieczne, właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej informacje związane z przeprowadzaniem kontroli weterynaryjnych.

Art. 40.

1. Jeżeli przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy kontrola wykaże, że zostały poważnie lub wielokrotnie naruszone przepisy ustawy lub przepisy odrębne Unii Europejskiej w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, Główny Lekarz Weterynarii:
 - 1) informuje Komisję Europejską o rodzaju produktów i przesyłce, których dotyczy naruszenie przepisów;
 - 2) zarządza kontrolę wszystkich produktów pochodzących z tego samego miejsca.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, kolejne 10 przesyłek pochodzących z tego samego miejsca powinny być wstrzymanych, a koszt przeprowadzenia kontroli fizycznej, z pobraniem próbek i badaniem laboratoryjnym, zabezpieczony.
3. Jeżeli dodatkowa kontrola, o której mowa w ust. 2, potwierdzi naruszenie przepisów ustawy lub przepisów odrębnych w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej, to przesyłka lub jej część zostaje odesłana lub zniszczona na zasadach określonych w art. 34 ust. 2.
4. Minister właściwy do spraw rolnictwa informuje Komisję Europejską o wynikach kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 2.
5. Jeżeli weterynaryjna kontrola graniczna wykaże, że zostały przekroczone dopuszczalne poziomy pozostałości substancji chemicznych, biologicznych i weterynaryjnych produktów leczniczych, przepis ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 41.

1. Jeżeli na podstawie wyników kontroli wykonywanych w miejscu sprzedaży produktów Główny Lekarz Weterynarii uzna, że przepisy ustawy lub przepisy odrębne w zakresie weterynaryjnej kontroli nie są przestrzegane w granicznym posterunku kontroli, w składzie celnym, składzie wolnocłowym lub magazynie znajdującym się w wolnym obszarze celnym innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, to kontaktuje się bezzwłocznie z właściwą władzą tego państwa.
2. Jeżeli Główny Lekarz Weterynarii uzna, że podjęte przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, o którym mowa w ust. 1, środki są niewystarczające, to dokona ich oceny, wraz z właściwymi władzami zainteresowanego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, i zaproponuje sposób poprawy sytuacji.

3. W razie zwrócenia się przez właściwą władzę państwa członkowskiego Unii Europejskiej do Głównego Lekarza Weterynarii w sprawie, o której mowa w ust. 1, Główny Lekarz Weterynarii podejmie wszelkie niezbędne środki mające na celu poprawę sytuacji oraz poinformuje właściwe władze tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej o rodzaju przeprowadzonych kontroli, podjętych decyzjach oraz powodach podjęcia takich decyzji.
4. W przypadku powtarzających się naruszeń przepisów w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej Główny Lekarz Weterynarii informuje o tym Komisję Europejską oraz właściwe władze pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 42.

1. Główny Lekarz Weterynarii sporządza program wymiany przedstawicieli upoważnionych do dokonywania weterynaryjnej kontroli granicznej na terytoriach państw Unii Europejskiej.
2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy plan i zakres programu wymiany przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę bieżące zadania i potrzeby w zakresie weterynaryjnej kontroli granicznej.
3. Główny Lekarz Weterynarii przedstawia corocznie Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu sprawozdanie z wykonania programu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 43.

Graniczni lekarze weterynarii i powiatowi lekarze weterynarii uczestniczą w programach szkoleniowych w zakresie przeprowadzania weterynaryjnej kontroli granicznej, organizowanych i prowadzonych na podstawie przepisów dotyczących organizacji Inspekcji Weterynaryjnej.

Art. 44.

1. Koszty związane z:
 - 1) odesłaniem przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów do państwa trzeciego;
 - 2) zabezpieczeniem, nieszkodliwym usunięciem lub przetworzeniem produktów stwarzających zagrożenie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub niespełniających wymagań przywózowych;
 - 3) ubojem lub uśmiercaniem zwierząt;
 - 4) nieszkodliwym usunięciem zwłok zwierząt lub ich części;
 - 5) przetrzymywaniem, kwarantanną lub izolacją zwierząt;
 - 6) przeprowadzeniem dodatkowych, wymaganych badań i analiz laboratoryjnych;
 - 7) składowaniem lub magazynowaniem przesyłek produktów;
 - 8) czyszczeniem i odkażaniem miejsc przebywania zwierząt, środków transportu oraz miejsc załadunku i miejsc przeprowadzania zwierząt;

- 9) dojazdem do miejsc dokonywania czynności, o których mowa w pkt 2-5
- ponosi osoba odpowiedzialna za przesyłkę.
2. Koszty związane z czynnościami, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, pomniejsza się o dochód uzyskany ze sprzedaży surowców po uboju zwierząt lub produktów po ich przetworzeniu.
3. Do należności pieniężnych z tytułu kosztów, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 45.

Zarządzający przejściami granicznymi są obowiązani do nieodpłatnego udostępniania odpowiednich pomieszczeń biurowych, laboratoryjnych, socjalnych oraz powierzchni magazynowych dla zatrzymanych przesyłek zgodnie z wymaganiami zawartymi w przepisach o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt lub ochronie zdrowia publicznego, obowiązującymi w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 46.

Kto, przywoząc lub przewoząc przesyłki zwierząt lub przesyłki produktów, nie przedstawi ich do weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnoćlowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych, podlega grzywnie do 50 000 zł.

Art. 47.

Kto, będąc osobą odpowiedzialną za przesyłkę:

- 1) nie informuje o zamiarze przywozu lub przewozu zwierząt lub produktów przez graniczny posterunek kontroli;
 - 2) nie udostępnia dokumentów i nie składa wyjaśnień związanych z przeprowadzaniem weterynaryjnej kontroli granicznej lub kontroli weterynaryjnej w składach celnych, składach wolnoćlowych lub magazynach znajdujących się w wolnych obszarach celnych;
 - 3) nie wprowadza przesyłki do zadeklarowanego i zatwierdzonego zakładu lub innego miejsca przeznaczenia
- podlega grzywnie.

Art. 48.

W ustawie z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 uchyla się pkt 34-40, 43 i 44;
- 2) w art. 5:

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450 i Nr 122, poz. 1144.

- a) w ust. 1 uchyla się pkt 9a i 12,
- b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:
- „3a. Powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, o której mowa w ust. 1 pkt 5, 7, 7a, 9, wydaje decyzję administracyjną stwierdzającą spełnienie warunków weterynaryjnych do prowadzenia tej działalności albo o ich niespełnieniu. Odwołanie od decyzji przysługuje w trybie przewidzianym w art. 39 ust. 2.”,
- c) uchyla się ust. 3e i 3f,
- d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu poszczególnych rodzajów działalności wymienionych w ust. 1 pkt 1-8 i 9b, a także sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 3c, oraz otrzymywanie z niego wypisu, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia warunków weterynaryjnych na terytorium Unii Europejskiej.”;
- 3) w art. 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. W razie stwierdzenia, że działalność, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1-9 i 9b oraz ust. 1a, jest prowadzona niezgodnie z warunkami weterynaryjnymi, powiatowy lekarz weterynarii może wydać decyzję administracyjną nakazującą usunięcie uchybień lub wstrzymującą prowadzenie działalności do czasu ich usunięcia.”;
- 4) uchyla się art. 10-16, art. 18, art. 36 ust. 5 i art. 50a;
- 5) w art. 49:
- a) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:
- „7) wystawianie zezwoleń weterynaryjnych”,
- b) w ust. 5 w pkt 4 w lit. a wyrazy „pkt 1 i 3-12” zastępuje się wyrazami „pkt 1 i 3-11”;
- 6) w art. 51:
- a) w ust. 1:
- uchyla się pkt 3,
 - pkt 5 otrzymuje brzmienie:
- „5) po sprowadzeniu z zagranicy towarów uchyla się od przeprowadzenia badań towarów albo wprowadza do obrotu towary bez badań lub nie stosuje się do nakazów powiatowego lekarza weterynarii”,
- b) w ust. 2 uchyla się pkt 6 i 7.

Art. 49.

Do postępowań w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy, wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 50.

Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Załącznik

do ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. (poz. 1590)

Terytorium Unii Europejskiej

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Czeskiej
3. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
4. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
5. Terytorium Republiki Estonii
6. Terytorium Republiki Greckiej
7. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli
8. Terytorium Republiki Francuskiej
9. Terytorium Republiki Irlandii
10. Terytorium Republiki Włoskiej
11. Terytorium Republiki Cypru
12. Terytorium Republiki Łotwy
13. Terytorium Republiki Litwy
14. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
15. Terytorium Republiki Węgier
16. Terytorium Republiki Malty
17. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
18. Terytorium Republiki Austrii

19. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
20. Terytorium Republiki Portugalskiej
21. Terytorium Republiki Słowenii
22. Terytorium Republiki Słowackiej
23. Terytorium Republiki Finlandii
24. Terytorium Królestwa Szwecji
25. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej